

Η συγγραφέας Βικτώρια Μακρή μας ξεναγεί στο λογοτεχνικό της κόσμο

Written by Βένη Παπαδημητρίου on 18 February 2012. Posted in ΣΥΝΝΕΤΕΥΞΕΙΣ

Editorial από την Βένη Παπαδημητρίου για τη συγγραφέα, Βικτώρια Μακρή

Ανοίγει την ψυχή, την καρδιά της, έτσι απλά και ανθρώπινα.. Ευαίσθητη, αλλά δεν το δείχνει... Αποκαλύπτεται όμως, μέσα από τα βιβλία της, για όποιον έχει διεισδυτικά μάτια, που περνάνε μέσα από το μελάνι και το χαρτί...

Μεγάλη ψυχή, δυνατό μυαλό, δυναμική γυναίκα, υπέροχη γραφή.. Οι λέξεις, διαβάζοντάς την, σου δημιουργούν εικόνες στο νου και σε ταξιδεύουν σε ταξίδια υπέροχα.. Ταξίδια ψυχής.. Συγκίνησης, υπεροχής συναισθημάτων... Αγγίζει τα βαθύτερα συναισθήματα του υποσυνείδητου.. Δεν χορταίνεις να διαβάσεις και θες να προχωρήσεις περισσότερο στο βιβλίο... Είναι και.. λάτρης της ροκ μουσικής, όπως και εγώ.. κι αυτό σημαίνει πολλά, για μένα τουλάχιστον.. Ανήκει στη γενιά του Πολυτεχνείου, οι εμπειρίες της είναι πολλές από τη ζωή και τα γεγονότα.. Πολλά ακόμη, θα μπορούσα να γράψω για την **συγγραφέα Βικτώρια Μακρή**, αλλά λόγω του ότι την γνωρίζω, έστω και "εικονικά", ενδεχομένως να παρεξηγηθώ.. Διαβάζω το βιβλίο της, με τον τίτλο "**Casta Diva**", **εκδόσεις Ψυχογιός**, και ταξιδεύω μαζί της.. Και είμαι ευτυχισμένη που βρέθηκε αυτό το βιβλίο στα χέρια μου, με ιδιόχειρη αφιέρωσή της..

Εύχομαι, να συνεχίσει να γράφει, να μας χαρίζει πνευματική τροφή μέσα από τα βιβλία της.. Αξίζει πραγματικά να στέκεται στο χώρο της λογοτεχνίας. Κι όταν, την έχει ξεχωρίσει, εδώ και χρόνια, **ο ποιητής Δημήτρης Κακαλίδης, που υπήρξε και δάσκαλός της**, τα δικά μου λόγια και του καθενός, είναι περιττά..

Η Βικτώρια έχει γράψει από κοινού με την ποιήτρια Παρασκευή Κωστοπέτρου το διήγημα "Ο Ιερός Χορός Των Καρυάτιδων", για το οποίο έλαβαν μέρος σε παγκόσμιο λογοτεχνικό διαγωνισμό με θέμα την επιστροφή των Γλυπτών του Παρθενώνα στην Ελλάδα και **τους απονεμήθηκε το τρίτο βραβείο, ανάμεσα σε 350 περίπου συμμετοχές απ' όλο τον κόσμο.**

Ασχολείται και με την ποίηση από το παρελθόν, αλλά, προσωπικά, δεν είχα την χαρά να διαβάσω ποίημά της.. Ελπίζω όμως, σύντομα να ικανοποιηθεί αυτή η επιθυμία μου..

♦ Η Βένη Παπαδημητρίου συζητά με την Βικτώρια Μακρή για το WomLand.

Ας ταξιδέψουμε μαζί με την Βικτώρια Μακρή, στη λογοτεχνική ζωή της και στα υπέροχα βιβλία της.. Ο θάνατος ενός περιπτερά, τη συγκλόνισε και ήταν η αρχή, να θέλει να αποτυπώσει στο χαρτί τα συναισθήματα που ένοιωσε!!!

Εάν θα ήθελα να ξεκινήσω από κάποια πολύ συγκεκριμένη χρονική στιγμή του παρελθόντος να σου μιλάω, θα ήταν η ημέρα εκείνη – πριν πολλά χρόνια – που ξεφυλλίζοντας αδιάφορα μια εφημερίδα, έπεσε τυχαία η ματιά μου στα ψιλά γράμματα μιας λακωνικής είδησης, που έγραφε το εξής: “Βρέθηκε νεκρός στο περίπτερό του, κάπου στην περιοχή του Θησείου, νομίζω, ο 55άχρονος... τάδε (δεν θυμάμαι το όνομά του). Ζούσε μόνος, ήταν πολύ κλειστός άνθρωπος, είπαν οι γείτονές του και τα μόνα λόγια που είχε πει στη ζωή του ήταν “τα ρέστα σας...”. Δεν ξέρω γιατί, Βένη μου, αλλά αυτή η είδηση με συγκλόνισε. Τη σκεφτόμουν όλη μέρα. Και το βράδυ είχα αποφασίσει κιόλας, να γράψω κάποτε ένα βιβλίο γι’ αυτόν τον άνθρωπο. Μόλις τέλειωνα το γυμνάσιο τότε, όταν το είπα αυτό...

Πέρασαν χρόνια. Σπούδασα, **ασχολήθηκα με τη συγγραφή στίχων, μελοποιήθηκαν στίχοι μου, έγραψα διηγήματα, κάποια βραβεύτηκαν**, αλλά ο περιπτεράς δεν είχε φύγει από το μυαλό μου. Κάποια στιγμή, στα πρώτα μου φοιτητικά χρόνια, ευτύχησα να γνωρίσω τον ποιητή Δημήτρη Κακαλίδη. Υπήρξε Δάσκαλός μου. Με το Δέλτα κεφαλαίο. Κάθισα κοντά του, αρκετό διάστημα. Τον παρακολουθούσα να συνθέτει ποίηση κι αυτό για μένα ήταν ολόκληρο σχολείο. Γράψαμε μαζί, αναλύσαμε, συζητήσαμε, ο τρόπος που λειτουργούσε εσωτερικά, που σκεφτόταν κι εκφραζόταν, με βοήθησε να βγάλω από μέσα μου όλο το πεδίο που είχα, και που αφορούσε στην αγάπη μου για τη λογοτεχνία. Με ενθάρρυνε να αρχίσω να γράφω μυθιστορήματα, γιατί είχα ταλέντο, όπως μου έλεγε. Δεν τον πολυπίστευα όταν το έλεγε, αν και το γράψιμο για μένα ήταν φάρμακο. Πόναγα, για παράδειγμα, είχα στενοχώρια, καθόμουν κι έγγραφα, κι έπαυα να πονάω κι έπαυε να υφίσταται η στενοχώρια, έτσι μαγικά κι απλά, χωρίς άλλη εξήγηση..

“Θα ‘θελα να γράψω για έναν περιπτερά”, του είπα δειλά μια μέρα, “που έζησε όλη του τη ζωή σαν φυλακισμένος μέσα στο περίπτερό του και στο ίδιο μυθιστόρημα να γράφω και για έναν φυλακισμένο που, αν και ζούσε σε κελί, ήταν ελεύθερος, γιατί έτσι ένιωθε η ψυχή του...”

“Γραψ’ το παιδί μου”, μου είπε, “τι περιμένεις...; Αν δεν πιστεύεις ότι είσαι συγγραφέας να πας να βγάλεις μερικές κάρτες, σαν κι αυτές που έχουν οι γιατροί και οι δικηγόροι και να γράψεις: Βικτώρια Μακρή – συγγραφέας, για να το βλέπεις και να αρχίσεις να το πιστεύεις...”.

“Μπα, αυτά τα πράγματα δεν είναι για μένα”, του είπα, “είναι για τις ψωνάρες...”. Χαμογέλασε εκείνος.

Έγραψα το βιβλίο “**Ελεύθεροι Φυλακισμένοι**” κι αυτό ήταν η αρχή. Πήγε καλά, για πρώτο βιβλίο. Πήρε πολύ θετικά σχόλια από τα έντυπα και κυρίως από τους αναγνώστες. Δυστυχώς όμως, ο Δημήτρης Κακαλίδης εν τω μεταξύ είχε πεθάνει, δεν πρόλαβα να του δείξω το βιβλίο μου.

Έχω τα βιβλία του όμως, πρωτίστως τη σημαντική διδασκαλία που πήρα κοντά του και πορεύομαι με βάση αυτή.

Στο σημείο αυτό η Βικτώρια Μακρή, αναφέρει το εξής σημαντικό:

Ακόμα και το διεθνές βραβείο που πήρα με την ποιήτρια Παρασκευή Κωστοπέτρου για το διήγημα που γράψαμε μαζί, “Ο Ιερός Χορός Των Καρυάτιδων” -και με την οποία θα μιλήσεις σε άλλη σου συνέντευξη- πάλι από τη φιλοσοφική σκέψη του Δημήτρη Κακαλίδη πηγάζει.

...Κι όταν κυκλοφόρησε εντέλει το “Ελεύθεροι Φυλακισμένοι”, μερικές μέρες αργότερα, χτυπάει η πόρτα μου, ήταν κούριερ, από τον Ψυχογιό, τον εκδοτικό μου οίκο. Μου έφερε ένα πάκο καρτελάκια, χωρίς να το ξέρω, χωρίς να τα έχω παραγγείλει εγώ, που έγραφαν, Βικτώρια Μακρή – συγγραφέας... Καρτελάκια που ο εκδοτικός δίνει σε όλους τους συγγραφείς του, όταν κυκλοφορήσει βιβλίο τους. Έτσι, για να βλέπουμε πώς τα φέρνει καμιά φορά η ζωή τα πράγματα!...

Οι εκδόσεις Ψυχογιός, άλλη ευτυχισμένη στιγμή στη ζωή μου! Βγαίνει και το επόμενο βιβλίο μου εκεί, το *Casta Diva* και έχω τη χαρά να ξέρω ότι 0,10 € από κάθε πώληση, απ' όλα τα βιβλία του εκδοτικού, πάνε σε κοινωφελή έργα, σε ιδρύματα, υποτροφίες κτλ. Τον εκτιμάω και τον αγαπάω αφάνταστα τον κύριο Θάνο Ψυχογιό.

Σε τι αναφέρεται το “Ελεύθεροι Φυλακισμένοι” και το “Casta Diva”;

Στο πρώτο μου βιβλίο, το *Ελεύθεροι Φυλακισμένοι*, μιλάω για μένα, μέσα από άλλους ανθρώπους και γεγονότα, είμαι εγώ, με όλα αυτά που έχω μέσα μου και που κάνω το βήμα και τα καταγράφω, για να τα λυτρώσω και να λήξουν. Στο *Casta Diva*, είναι όλες οι κουβέντες που είχα με τις φίλες μου στα νεανικά μου χρόνια, **κουβέντες για τον έρωτα και τα βάσανά του, για τα όνειρα και τον πόνο που σου φέρνουν, όταν δεν πραγματοποιούνται**, για τους συμβιβασμούς που κάνεις, για την αίσθηση που έχει η ζωή και ο θάνατος, όταν κλείνεις τα μάτια και κοιτάς μέσα σου... Αυτό το βιβλίο σε πωλήσεις πήγε ακόμα καλύτερα από το προηγούμενο..

Έχω γράψει κι ένα δοκίμιο, η εμπειρία μου κοντά στον ποιητή Δημήτρη Κακαλίδη, δεν γνωρίζω πότε θα κυκλοφορήσει.

Η Βικτώρια Μακρή έχει ξεκινήσει εδώ και τρεις μήνες το τρίτο της μυθιστόρημα..

Το θέμα του βιβλίου που γράφω, έχει να κάνει μ' εμάς τις γυναίκες και το που μας οδηγούν τα πάθη, όταν δεν ωριμάζουμε, όταν δεν εκφράζουμε την οντότητά μας και παραμένουμε ανώριμα κοριτσόπουλα, ανεξάρτητα από τη βιολογική μας ηλικία...

Ποια είναι η Βικτώρια Μακρή; Με τι ασχολείται στη ζωή της, πέρα από τη συγγραφή;

Όταν έχω χρόνο, ακούω μουσική, ακόμα κι από το youtube. Δεν έχω ξεφύγει από τα χρόνια της Rock, των Doors, των Pink Floyd, του αγαπημένου μου Carlos Santana, που μέχρι και στον ήχο του τηλεφώνου μου έχω τη μουσική του, από τα χρόνια που διάβαζα “**Τρία Κλικ Αριστερά**” της Κατερίνας Γώγου, από τα χρόνια που πήγαινα με τις φίλες μου σε μπαράκι το Σάββατο και πίναμε μαργαρίτες και γελάγαμε με το τίποτα...

Ακούω ακόμα Rock, πίνω ακόμα μαργαρίτες κι όταν αντέχω, πάω στους τάφους της Μαρίας μου και της Λουίζας μου και αφήνω λουλούδια. Γιατί, δύο από εκείνες τις φίλες μου και μάλιστα δύο πολύ αγαπημένες μου φίλες, τις έχασα... Κατάλαβα όμως, Βένη μου, πως όποιος δεν έχει πονέσει στη ζωή του, θα δυσκολευτεί πολύ να κατανοήσει και πολύ περισσότερο να εκτιμήσει, τι θα πει ευδαιμονία.

Η Βικτώρια αναφέρεται στα νέα παιδιά σήμερα...

Και κάτι άλλο: απ' όσο έχω μπορέσει να καταλάβω μέχρι τώρα στη ζωή μου, θα 'θελα να πω στα νέα παιδιά, στα οποία, εμείς η γενιά του Πολυτεχνείου, που φωνάζαμε “**Ψωμί – Παιδιά – Ελευθερία**”, τους αφήνουμε τώρα 400 € βασικό μισθό για ψωμί, ιδιωτικά φροντιστήρια να εκτελούν χρέη παιδείας και την έννοια ελευθερία να είναι επίκαιρη όσο ποτέ' θα 'θελα να πω σε όλα αυτά παιδιά ότι, εάν δεν φάξουν σε πιο εσωτερικά θέματα να βρουν το νόημα της ζωής, μην περιμένουν εξωτερικά να κατακτηθεί κανένας αγώνας. Ο αγώνας πρωτίστως είναι εσωτερικός, είναι ένας και είναι ο αγώνας ενάντια στα πάθη και στις επιθυμίες μας... Έλεγα κάποτε στον **Δημήτρη Κακαλίδη**, “έχω άγχος... Και δεν ξέρω ούτε τι είναι αυτό το

άγχος, ούτε πώς περνάει...”
Μου λέει λοιπόν..., “το άγχος, παιδί μου, προέρχεται από τη βαθιά επιθυμία του ανθρώπου να προλάβει να πραγματοποιήσει όσα επιθυμούν οι άλλοι για αυτόν και όσα επιθυμεί ο ίδιος για τον εαυτό του. Να κάνει έναν καλό γάμο, να κάνει χρήματα, να γίνει σπουδαίος, να κάνει εκείνο, τ’ άλλο... Μην έχεις επιθυμίες, παιδί μου, για να μην έχεις άγχος να τις πραγματοποιήσεις!!!...”.

Κυρία Μακρή, υποκλίνομαι!!! Στην ειλικρίνεια, τον αυθορμητισμό, τη συγγραφή, την τόλμη να ανοιχτείτε..
Να συνεχίσετε να γράφετε.. Αυτό σαν κατάληξη..